

Образът на майката-родина въ „Изпроводякъ на едного българина изъ Одеса“ става още по-милъ, когато поетътъ, изпратенъ отъ своитѣ другари, тръгва за България :

Фърчи, фърчи, о друже съ радость,
Фърчи къмъ роднитѣ страни;
Развесели ти твойта младость
Подъ милитѣ намъ планини.

Небесна радость тамъ живѣе
Покрай студената вода;
Тамъ вѣтърътъ кога повѣе,
Въ сърдца разлива веселба.

Но тая хубава земя е въ тежко робство и нейнитѣ чада —

Въвъ мракъ живѣятъ и мъгли...

Затова поетътъ чертае бжднитѣ грижи, които трѣбва беззаветно да прегърнатъ нейнитѣ будни синове, за да просвѣтятъ своя народъ:

И чакатъ тѣ съ нетърпене
Небесний свѣтъ да ги огрѣй,
И въ тѣхъ да свѣтне просвѣщение
И мракътъ тъменъ да развѣй.

Тия две стихотворения издигатъ Чинтулова като истински лирически поетъ — човѣченъ, искренъ и вдъхновенъ, надаренъ съ поетическо въображение и съ усѣтъ за правиленъ, ритмиченъ и музикаленъ стихъ.

Къмъ третата група исторически пѣсни ще отнесемъ „Възпоменание“ и „Двама приятели“. Идеализацията на историческото ни минало, възкрасяване образитѣ на прославени български царе, юнаци и мѣ-